

De afrekening

Colofon

ISBN: 978 94 6365 163 9

1e druk 2019

© 2019, Jara Lee

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto auteurs: Karin Poldervaart

www.karinpoldervaartfotografie.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De afrekening

Jara Lee

Vrijdag 4 november, 23.30 uur, Washford

Chrissy Riggs sloop zachtjes om het huis heen. Er brandde geen licht. Al een paar dagen had ze het huis in de gaten gehouden. Voor zover ze wist woonde er een man alleen.

Ze loerde door het raam maar er was helemaal niets te zien. Via een klein smal paadje kwam ze aan de achterkant van het huis.

Brutaal voelde ze of de deur open was. Het geluk was met haar: ze kon met gemak naar binnen. Ze had geld nodig en iets te eten. Zachtjes trok ze de deur achter zich dicht en liet haar ogen aan de duisternis wennen. Om zeker te weten dat de bewoner sliep of niet thuis was, bleef ze nog even staan luisteren. Ze durfde geen licht te maken. Op de tast sloop ze door de keuken. Daar kwam ze in botsing met een stoel, die tegen de tafel klapte.

Inwendig vloekend bleef ze staan. Stel dat die vent toch thuis was, dan was ze de klos. Maar het bleef stil. Ze liep door naar een gang waar een deur openstond. In de woonkamer brandde toch een klein lampje. De man had het haar gemakkelijk gemaakt. Er stond een boekenkast en een grote flatscreentelevisie. Die was nog niet zo gemakkelijk mee te nemen. Op de tafel lag een tablet. Chrissy haalde de rugtas met haar weinige bezittingen van haar rug en stopte het ding in haar tas. Op een andere tafel stond een laptop. Ze trok net de stekkers uit het stopcontact toen ze een geluid hoorde. Met de laptop onder haar arm stoof ze haastig de trap op, zonder geluid te maken, in de hoop dat die kerel niet meteen door zou lopen naar boven. In het halfdonker bleef ze staan luisteren.

Ze hoorde een deur dichtgaan.

Jaycen Benson stopte de sleutel in het slot van zijn achterdeur, om te ontdekken dat die niet op slot was. Hij keek even verbaasd, stapte zijn keuken binnen en drukte het licht aan. Hij was vast vergeten de deur weer op slot te doen toen hij rond zessen naar huis was gelopen voor een schoon overhemd.

Hij had de kok in de keuken geholpen en geknoeid met bietensalade. Zijn bazin had hem naar huis gestuurd om een schoon overhemd te halen omdat ze niet wilde dat hij zo achter de bar zou staan, alsof hij net een moord gepleegd had. Zijn werk in de White Horse Inn was afwisselend en zijn bazin en collega's beschouwde hij als familie.

'Gelukkig zijn de mensen hier wel te vertrouwen,' mompelde hij en keek naar het besmeurde overhemd in een emmer in de gootsteen. Hij deed de achterdeur voor de nacht op slot en deed zijn schoenen en jas uit. Daarna opende hij de koelkast en pakte er een blikje bier uit. Tijdens zijn werk achter de bar dronk hij niet; dit was het eerste biertje van vandaag. Hij slenterde naar de woonkamer, terwijl hij het blikje opende en een slok nam. In de deuropening van de niet al te grote woonkamer bleef hij staan.

'Waar heb ik mijn tablet gelaten?' vroeg hij zich hardop af. 'Die lag toch ...'

Zijn zin stokte toen hij ontdekte dat ook zijn laptop niet meer op de tafel lag. Hij ging op de bank zitten en pakte de afstandsbediening, onderwijl binnensmonds vloekend. De volgende morgen zou hij naar het politiebureau moeten om aangifte te doen. Dat zou hem de nodige tijd kosten en dan was het nog de vraag of het voldoende was voor zijn inbraakverzekering. Er waren immers geen sporen van braak, omdat hij zelf vergeten was om zijn deur op slot te doen.

De laptop was een tweedehandsje geweest, maar de tablet

was nog vrij nieuw. Gelukkig gebruikte hij ze alleen om dingen op te zoeken en stonden er verder geen heel belangrijke zaken op.

Boven bleef Chrissy met gespitste oren staan luisteren. Hij was in de woonkamer. Nu de televisie aanstond, kon ze dezelfde weg terug nemen en er zo snel mogelijk vandoor gaan. Ze klemde de laptop tegen zich aan haar arm. Die bracht zonder oplader natuurlijk niet veel op, maar alle beetjes hielpen om wat te eten of een beetje coke te scoren.

Chrissy sloop de trap af en schoot de keuken in, waar wel licht brandde. Zonder geluid te maken liep ze naar de deur, maar die bleek op slot te zitten. Nu had ze een probleem. Ze kon zich niet voorstellen dat de voordeur wel open zou zijn, dus ze zat in de val en goed ook. Haar hand gleed in haar broekzak en ze pakte haar zakmes, om zichzelf zo nodig te kunnen verdedigen.

Jaycen dacht geluid te horen en sprong op. Hij had niet eens bedacht dat de inbreker nog in huis kon zijn.

‘Wie is daar?’ riep hij en liep direct door naar de keuken, waar hij een kleine, in het zwart geklede jonge vrouw bij zijn achterdeur zag staan. ‘Wie ben jij?’ vroeg hij en zag in één oogopslag dat ze zijn laptop onder haar linkerarm had en een zakmes in haar rechterhand.

Door zijn werk in de pub was hij wel wat gewend en ook al had ze een mes in haar hand, toch werd hij niet bang voor haar.

‘Volgens mij is die laptop van mij,’ zei hij kalm, met zijn blik gericht op het mes. ‘Als jij me mijn laptop, mijn tablet en alles wat je hier verder gejat hebt teruggeeft, doe ik de deur weer open en heb ik je hier niet gezien. Ik zou je natuur-

lijk aan moeten geven, maar ik heb helemaal geen zin in die rompslomp.’

Chrissy staarde naar de man.

‘De deur was open,’ zei ze brutaal, niet van plan om haar buit terug te geven. Hij had een dak boven zijn hoofd en een warm bed om in te slapen. Zij al een paar jaar niet meer.

‘Dat betekent nog niet dat je mijn spullen zomaar mee mag nemen,’ zei Jaycen. ‘Ik kan alsnog de politie bellen.’

Hij haalde zijn al wat oudere mobiele telefoon uit zijn broekzak, maar deed verder nog niets anders dan haar aankijken om indruk op haar te maken. Ze had de ogen van iemand die te veel gedronken heeft, maar hij rook geen drank, al kon het zijn dat ze daarvoor net te ver bij hem vandaan stond. Vermoedelijk was ze niet aan de drank maar gebruikte ze drugs. Dan zou ze zijn spullen verkocht hebben om aan haar dagelijkse dosis te komen.

‘Wees verstandig,’ zei hij zo vriendelijk mogelijk. Hij had haar intussen wat beter bekeken en schatte haar nog geen twintig. Aan haar accent hoorde hij dat ze niet uit deze regio kwam en vermoedde hij dat ze thuis weggelopen was. ‘Jij wilt geen narigheid en ik heb ook geen zin in een halve nacht in een politiebureau. Geef mij mijn spullen terug en ik laat je gaan. Erg veel brengt die oude laptop toch niet op.’

Meestal werd ze uitgescholden of ontaardde het op de een of andere manier in ruzie. Deze man was niet eens kwaad. Daar begreep ze niets van.

‘Waag het niet om dichterbij te komen,’ zei ze dreigend terwijl ze een stap in de richting van de tafel deed. Ze legde de laptop neer en deed meteen weer een stap achteruit naar de deur.

Daar bleef ze hem strak aankijken. Maar hij kwam niet in beweging om de deur open te doen.

‘Laat me eruit,’ snauwde ze nerveus omdat er niets gebeurde. ‘Niet voor je die rugtas ook leeg hebt gemaakt. Ik mis in ieder geval nog een tablet en weet niet wat je boven nog meer gevonden hebt,’ antwoordde Jaycen. ‘Waarom doe je dit eigenlijk? Geld nodig voor drugs of eten?’

‘Gaat je niets aan.’

‘Misschien niet,’ zei hij. ‘Maar ik wil dus wel mijn spullen terug. Om heel persoonlijke redenen heb ik een bloedhekel aan drugs, maar als je die niet gebruikt en alleen een zwerfster bent, doe ik niet moeilijk en wil ik je wel iets te eten geven voor ik je laat gaan.’

Chrissy haalde met een diepe zucht de tas van haar rug en haalde zijn tablet tevoorschijn. In een snelle beweging legde ze die boven op de laptop.

‘Open die deur,’ snauwde Chrissy, die zich in het nauw gedreven voelde. Ze moest naar buiten. Het had allemaal al veel te lang geduurd.

‘Wat zit er verder nog in die tas?’ Jaycen bleef staan en keek haar aan. ‘Wekkerradio? Ik wil dat je alles laat zien.’

‘Nee.’ Haar ogen spuwden vuur en ze drukte haar tas tegen haar borst.

Hij dacht na over wat hij nog kon doen om haar te dwingen de inhoud van haar tas te laten zien, zodat hij kon controleren dat ze verder niets uit zijn huis had gestolen.

‘Dan blijven we zo staan,’ zei hij en deed zijn telefoon weer in zijn zak. ‘Jij kunt er niet uit en ik heb tijd zat.’

‘Er zit niks van jou in!’ gilte Chrissy nijdig.

‘Dat wil ik met eigen ogen zien,’ antwoordde hij kalm. ‘Heb je honger? Wil je een boterham? Ik ben helemaal niet moeilijk, maar jij gaat hier de deur niet uit zonder dat ik die tas heb nagekeken. Ik moet namelijk best hard werken voor mijn geld.’

Haar hele privéleven zat in die tas. En die stomme vent wilde erin kijken. Dat zinde Chrissy niet, maar hij liet haar geen keuze.

‘Drugs,’ zei ze brutaal. ‘Daar ben je op tegen, dus daar hoef je niet naar te kijken.’

Hij slaakte een diepe zucht. ‘Daar heb ik inderdaad een hekel aan,’ zei hij. ‘Maar nu weet ik ook dat ik je niet kan vertrouwen en dat je nog meer gestolen kan hebben. Ik zal nergens aan zitten, maar ik wil dat je die tas leegmaakt op de tafel. Als er niets van mij bij zit, doe ik de deur voor je open. Eerder niet.’

Chrissy werd zenuwachtig. ‘Mijn persoonlijke dingen gaan je geen donder aan!’ zei ze nijdig en ze kieperde de inhoud van de tas op de vloer. Vernederd griste ze haar kleine tekenblok en de enige foto van haarzelf met haar moeder onder het hoopje kleding vandaan. Met haar mes in de aanslag wachtte ze tot de man in beweging kwam. Haar kleine schetsblokje drukte ze tegen zich aan. Dat ze op dit moment drugs in haar tas zat had ze gelogen, in de hoop dat hij haar zonder in de tas te kijken weer de straat op zou sturen.

Jaycen raakte niets aan, maar zag niets dat hij als van hemzelf herkende. ‘Het is goed,’ zei hij, hoewel hij wel nieuwsgierig werd naar het schetsblok dat ze apart gehouden had. ‘Je mag gaan. Doe alles maar weer in je rugzak, dan haal ik de deur van het slot.’

Hij bleef nog wel uit haar buurt, al had hij niet het idee dat ze hem veel kwaad kon doen met het zakmes. Ze was een kop kleiner dan hij en tenger, op het magere af.

Intussen had hij zijn sleutelbos uit zijn zak gehaald, terwijl hij nog eens de inhoud van haar tas bekeek en niets zag dat wees op drugs.

‘Mijn aanbod voor een belegde boterham staat nog,’ zei hij. ‘Eigenlijk vind ik dat je hulp moet zoeken. Zo jong en dan al zwerven is niet goed. Het is zelfs heel gevaarlijk voor jonge vrouwen.’

Chrissy griste haar bezittingen van de vloer en stopte ze in de tas. De deur ging open en zonder hem nog eens aan te kijken maakte ze dat ze buiten kwam. Haar teleurstelling in zichzelf was groot. Ze moest wegwezen voordat hij zich bedacht en alsnog de politie inschakelde.

Zaterdag 5 november, 20.30 uur, Washford

Met een diepe zucht deed Evelynne White de buitendeur van de keuken dicht.

‘Heb je dat niet gezien?’ mopperde ze tegen Henri, de kok, die achter het fornuis stond.

‘Nee, ik sta er met mijn rug naartoe,’ zei hij met een glimlach op zijn gezicht. ‘En jij zag het ook maar bij toeval omdat je iets weggooide.’

‘Dat is waar.’ Evelynne liep naar de bar, waar Jaycen bier stond te tappen voor een groepje jongelui. Ze begroette de gasten vriendelijk en spoelde wat glazen die op de bar neergezet waren.

Toen het groepje naar de biljarttafel vertrokken was met hun volle glazen zei ze tegen Jaycen: ‘Ik heb net een zwerfster weggejaagd. Het is lang geleden dat ik iemand betrapt heb.’

‘Laat me raden,’ grijnsde Jaycen. ‘Zwart leren jasje, zwarte spijkerbroek met gaten en kort piekerig haar, ook zwart.’

‘Hoe weet jij dat?’ reageerde Evelynne verbaasd. ‘Ze zocht etensresten in de prullenbak. Ik vind dat toch wel heel erg. Ze leek nog zo jong.’

‘Die heeft gisteravond bij mij ingebroken, maar ik heb haar betrapt en de deur uitgezet.’ Jaycen draaide zich naar zijn bazin, nu er geen gasten waren die zijn aandacht vroegen. Ze deed hem een beetje denken aan zijn moeder en zo gedroeg ze zich ook sinds zijn eigen ouders na de dood van zijn zusje naar Australië waren geëmigreerd. Haar grijze haar droeg ze in een knot op haar hoofd en ze glimlachte altijd.

‘Zeg nou niet dat ik de politie had moeten bellen,’ zei hij. ‘Dan had ik tot diep in de nacht op het bureau gezeten en daar had ik echt geen zin in.’

‘Ik heb toch ook de politie niet gebeld,’ zei Evelynne. ‘Maar ik kreeg even weer een triest gevoel over me, omdat ik weet dat mijn zoon ook een poos rondgezworven heeft.’

Daar kwam een groot deel van haar schuldgevoel vandaan. Zij had hem de deur niet willen wijzen maar haar man Phil had erop gestaan. Die kreeg kort daarna hartproblemen en overleed. Haar zoon had ze nooit meer gezien, totdat er een paar agenten aan de deur kwamen om haar te vertellen dat hij was overleden aan een overdosis. Ook al was dit allemaal al acht en tien jaar geleden, ze dacht er nog dagelijks aan.

Jaycen knikte. Hij kende het verhaal van zijn bazin. Het huis waar hij woonde was van zijn ouders geweest en in die jaren kwam hij nog regelmatig bij hen over de vloer, ook al woonde hij destijds in Peterborough.

‘Dat begrijp ik maar al te goed,’ zei hij. ‘Ik weet niet eens of ik medelijden met het meisje had, maar ik heb haar wel een boterham aangeboden, die ze overigens niet aannam.’

Hij keek naar de ingang van de pub, waar hij een echtpaar binnen zag komen. Die liepen niet direct naar de bar, maar zochten eerst een plekje in de pub waar ze bij een ander stel gingen zitten.

‘Ik vermoed dat die zwerfster ook drugs gebruikt,’ zei hij. ‘Ze had zo’n typische blik in haar ogen en ik rook geen drank, al kun je wodka natuurlijk bijna niet ruiken.’

‘Maar wat moet zo’n meisje dan hier? Ik kan me niet voorstellen dat ze ergens familie heeft. Ik heb haar nooit eerder gezien.’

‘Ik ook niet,’ zei hij. ‘Ook haar accent zei me dat ze niet hier uit de buurt komt.’

‘Ze zei niets tegen me maar ging er meteen vandoor.’ Evelynne zette de glazen terug die ze afgespoeld had.

‘Er zit vast een heel treurig verhaal achter,’ zei Jaycen. ‘Of

ze had ouders die niet naar haar omkeken en is met een verkeerd vriendje meegegaan. Dat gebeurt helaas veel te vaak.' Hij draaide zich naar de bar toen de man die net binnen was gekomen naar hen toe kwam en bier en wijn bestelde.

'Gaat u maar zitten hoor, meneer Wilton. Ik kom het zo wel brengen.' Hij knikte vriendelijk naar de man, die hij kende als de eigenaar van de enige winkel in Washford.

Terwijl de man terugliep naar zijn vrouw en het andere echtpaar schonk hij twee glazen witte wijn vol en daarna tapte hij twee grote glazen bier.

Hij zette alles op een dienblad en bracht het naar het gezelschap.

Even later stond hij weer achter de bar. 'Dus die zwerfster was op zoek naar eten en loopt hier nog steeds rond,' zei hij tegen zijn bazin. 'Moeten we toch de politie maar inlichten? Ik weet dat ik vandaag mijn huis goed afgesloten heb, maar ik weet ook dat veel mensen er niet dagelijks aan denken.'

'Laten we maar alert blijven,' zei Evelynne. 'Misschien verdwijnt ze vanzelf weer.'

Zaterdag 5 november, 23.30 uur, Washford

Chrissy zat in de struiken en wachtte tot de achterdeur achter de man was dichtgevallen. Eerder die avond was ze weggejaagd bij de vuilnisbak van het restaurant. Daar had ze een paar keer ongestoord wat vers etensafval kunnen stelen maar deze keer was ze gesnapt. Het inbreken had haar ook niet veel geluk gebracht en de vent in dit huis had haar de vorige avond wat te eten aangeboden, maar al die tijd was hij niet thuis geweest.

Brutaal bonsde ze op de deur.

Jaycen had net zijn jas uitgetrokken en draaide zich naar de achterdeur.

‘De deur is nog open!’ riep hij en keek verbaasd toen hij de kleine zwerfster in de deuropening zag. Hij had verwacht een collega of zijn bazin te zien, met een mededeling dat hij iets vergeten was. ‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij op zijn hoede, ondanks het feit dat hij nu geen mes in haar handen zag. ‘Wil je dat ik de politie bel?’

‘Ik heb honger. Heb je brood?’

‘Ja. Ik heb brood in huis, maar ik ben geen restaurant, als je dat soms dacht.’ Hij bekeek haar nog wat beter dan de vorige avond en het viel hem op dat ze behoorlijk vuile handen had. Ze zag er heel onverzorgd uit. ‘Heb je zelf geen thuis?’

‘Nee.’ Chrissy wist niet of ze al spijt moest hebben van haar actie. Meteen stelde hij weer persoonlijke vragen en daar had ze geen zin in.

‘Of dacht je dat mijn aanbod van gister nog steeds zou gelden?’ Hij liep wel naar het aanrecht en opende het kastje waar hij zijn brood en beleg bewaarde. ‘Ja. Er ligt nog wel wat,’ zei hij, na een korte blik in het kastje.

Hij keek haar in haar ogen, die niet zo hol leken als de vorige avond. Misschien had ze deze dag geen drugs gebruikt, als zijn vermoeden klopte.

‘Waarom ben je teruggekomen?’ vroeg hij toen ze niet op zijn vorige vraag reageerde.

‘Jij bood eten aan. Maar laat maar.’ Chrissy had geen zin in een persoonlijk gesprek. Ze wilde zich omdraaien.

‘Hoeveel boterhammen en wat wil je erop?’ Jaycen had de zak brood al in zijn hand. ‘Kaas, worst of jam. Meer keuzes heb ik niet. Ik ontbijt traditioneel en lunch meest in de pub waar ik werk.’

‘Kaas.’ Chrissy bleef in de deuropening staan. In haar jaszak zat nog een pakje met drie sigaretten. Daar moest ze de hele nacht nog mee doen.

‘Hoeveel?’ vroeg hij en opende de zak. ‘Twee, drie of de hele zak?’

‘Weet ik veel.’

Hij smeerde drie boterhammen, belegde ze met kaas en zette het bord op de tafel.

‘Smakelijk,’ zei hij. ‘Wil je er ook nog iets te drinken bij?’

Verbaasd bleef ze staan kijken. Ze had gedacht de broodjes in haar handen te krijgen maar niet om aan een tafel te moeten zitten om te eten.

Bij gebrek aan een reactie, besloot Jaycen haar een glas melk te geven en zette dat vervolgens naast het bord, waarna hij zelf op de tweede stoel bij de tafel ging zitten.

‘Kom nu maar eten,’ zei hij. ‘Ik doe je niets. Ik had je dit gister al aangeboden en ook al ben ik verbaasd dat je nu ineens weer aan de deur stond, ik trek mijn aanbod niet zomaar in. Verder lijkt een waarschuwing me op zijn plaats. Je aanwezigheid hier in het dorp is meerdere mensen opgevallen en er zijn er die veel sneller besluiten dat jij een zaak voor de politie bent.’

Chrissy was al die tijd in de deuropening blijven staan, maar trok nu de deur met een klap achter zich dicht. Ze ging bij de tafel zitten en begon in rap tempo het brood naar binnen te werken. Mocht de man zich bedenken dan had ze tenminste iets gegeten.

‘Heb je me wel gehoord?’ vroeg hij, terwijl hij met stijgende verbazing toekeek hoe ze het brood wegwerkte. ‘Heb je haast of zo? Eet maar rustig aan, dat is veel beter voor je.’

‘Ik ga wel weer weg,’ zei ze met volle mond. Van tevoren had ze niet in kunnen schatten dat Washford zo klein was. Niet te vergelijken met Minehead, waar ze ook een poos rondgezworven had. Misschien had hij wel gelijk en viel ze te veel op. In elk geval was er niemand op straat die coke verkocht. En inbreken was ook niet meegevallen. Om weg te komen zou ze óf weer moeten liften, óf zwartrijden met een bus.

‘Zwerf je al lang?’ Hij stond op en pakte voor zichzelf een blikje bier, waarna hij weer ging zitten.

‘Woon jij hier al lang?’ kaatste ze de vraag terug. Ze pakte de derde boterham en nam een flinke hap.

‘Bijna vijf jaar,’ antwoordde hij. ‘Zo lang zwerf jij nog niet, lijkt me. Volgens mij ben je nog geen twintig.’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Dat is een goede vraag,’ antwoordde hij. ‘Ik zou dus eigenlijk mijn echte vraag moeten stellen.’ Hij keek haar aan. ‘Waarom zwerft een jonge vrouw zoals jij? Zou je niet liever gewoon een eigen huis willen?’

‘Gewoon. Daarom.’ Chrissy schoof het bord opzij en nam een paar flinke slokken melk. Ze gruwelde ervan maar ze dronk het snel achter elkaar op. In haar zak zocht ze naar een sigaret. Ze deed hem in haar mond en ging op zoek naar een aansteker.

‘Roken is ongezond, maar als je het niet kunt laten, heb ik

toch liever dat je dat buiten doet,' zei hij, voor ze haar sigaret aan had weten te steken.

Chrissy stond op. 'Dan moet ik maar weer gaan.'

'Ik hoop dat het gesmaakt heeft.' Hij stond ook op. 'Dit is eenmalig. Ik bied je niet nog eens aan om hier langs te komen. Ik ben mijn belofte van gisteren nagekomen en daarmee is het voor mij klaar.' Hij had speciaal opgelet of ze het bestek niet achterovergedrukt had, maar dat had ze zelfs niet aangeraakt. 'Ik weet niet waarom jij vindt dat je zo moet leven, maar ik raad je aan om hulp te zoeken. Het is zonde van je leven als je zo doorgaat.' Hij volgde haar naar de buitendeur. 'Ik weet waar ik het over heb, want ik heb helaas ook met drugs te maken gehad, ook al heb ik ze zelf nooit gebruikt.'

Chrissy wist niet wat ze nog moest zeggen. Buiten stak ze meteen haar sigaret aan maar ze maakte geen haast om weg te lopen.

'Ik herhaal het nog maar eens,' zei hij. 'Ik raad je aan om dit dorp te verlaten, voor iemand wel de politie belt.'

'Jij hebt makkelijk praten met je hulp zoeken en ga maar weg,' zei Chrissy nijdig.

Hij hoorde wel dat ze boos was, maar dacht toch ook iets van hoop te horen in haar stem, net of ze zocht naar iemand om haar te helpen, maar zelf niet om hulp durfde te vragen.

'Zou je hulp van mij aannemen?' vroeg hij in een opwelling, waar hij meteen spijt van had. 'Ik ken jou niet en jij mij niet. Misschien was het een domme vraag. Ik wilde je alleen waarschuwen. Wat je ermee doet moet je zelf weten.'

'Je biedt me zeker spontaan een lift aan om van me af te zijn. Naar Minehead dan maar.'

'Wil je dat?' Hij schudde zijn hoofd. 'Nee. Ik ga jou dus niet naar je drugs brengen. Je bent nog jong. Je zou moeten stoppen.'

‘Jij bent zeker de pastoor van dit gehucht?’ kon Chrissy niet laten om op te merken. Ze gooide haar sigaret weg en trapte hem uit. Intussen begon het licht te miezeren. Het beloofde weer een lange, natte nacht te worden. Zonder coke was het moeilijker om warm en wakker te blijven. Ze had al een paar dagen niets gehad.

‘Nee, nog beter,’ grinnikte Jaycen. ‘Tegen de pastoor praat men als men nuchter is. Ik ben de barkeeper in de enige pub hier en iedereen weet dat dronken mensen wel de waarheid zeggen. Ik zou de pastoor nog heel wat over zijn parochianen kunnen vertellen wat ze hem nooit verteld hebben.’

Chrissy toverde een grijns tevoorschijn. ‘Dat doe ik ook soms.’ Ze slaakte een diepe zucht. ‘Bedankt voor het eten.’ Het leek haar maar het beste om weer te verdwijnen. Hij kon weleens gelijk hebben: ze liep het risico om opgepakt te worden. Met hangende schouders slofte ze naar het tuinhek.

Maandag 7 november, 17.00 uur, Northam

‘Collin Carrington, je bent werkelijk gestoord,’ zei Jane plagend tegen haar broer, terwijl ze achter haar computer zat en door de foto’s scrolde. ‘Ja, ik ben heel gelukkig met Jim. Waarom wissel jij toch steeds van vrouw? Ik kan me niet voorstellen dat die vriendinnen van jou daar gelukkig mee zijn.’ Tevreden keek ze naar een foto van een zonsondergang in Exmoor die ze een paar dagen eerder gemaakt had.

‘Ja, ik blijf erover zeuren, Collin. Je moet goed op jezelf passen. Ik moet ophangen. Jim komt eraan. Nee, ik heb geen geheimen voor hem.’

Jim Brown stapte de woonkamer binnen. Hij hoorde zijn vriendin lachen en verstond nog net haar laatste woorden.

‘Geen geheimen?’ vroeg hij. ‘Dus jij gaat me nu gelijk vertellen welk nieuw vriendje je aan de lijn hebt?’

Hij vermoedde dat ze haar broer aan de lijn had, omdat ze die min of meer standaard na het weekend belde. Zelf was hij niet zo gecharmeerd van Collin Carrington, die bijna welk ook een andere vriendin leek te hebben, en hij was blij dat de man in Helston woonde en werkte. Het was een rit van ruim twee uur daarom zagen ze hem hooguit eens in de maand.

Jim liep naar zijn vriendin, gaf haar een kus op haar lippen en knikte goedkeurend naar de foto’s op het scherm van haar computer.

‘Hoi lieverd, ik had niet door dat het alweer zo laat was. Ik ben nog niet eens naar de supermarkt geweest.’

Jim keek haar aan. ‘Dan hoop ik niet dat je verwacht dat ik dat nu doe. Ik ben net thuis en hoopte nog even te kunnen gamen voor het avondeten.’ Hij pakte zijn portemonnee. ‘Je